

Wat Piet van de mieren leerde

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

Wat een gezeur,
'k Ben uit mijn humeur,
Want morgen begint weer de school
En weg is mijn pret en mijn jool,
Wat ging die vakantie toch akelig vlug,
Och kwamen die dagen nog eenmaal terug!

Zoo zeurde,
En treurde
En bromde
En gromde
Piet West,
Al boven op een mierennest.
Hij zat in het mos,
Op den rand van het bosch,
En sufte,
En pufte,
Want als je 't nog weet,
't Was in Augustus verbazend heet.

Hij gaat aan 't droomen,
En kijk, ze komen,
Wel duizend dieren,
't Zijn roode mieren.
O, 't krioelt
En niemelt en woelt,
Die draagt een blaadje
En die een zaadje.
Ze werken en sloven,
Dan onder, dan boven.
Ze loopen en draven
En klimmen en graven,

Ze hollen, ze jagen,
Ze torsen en dragen.
En altijd maar weer,
En telkens maar meer.
Wat doen toch die miertjes,
Die rustlooze diertjes?
Kijk, één blijft er staan,
En ziet Piet eens aan.
Waarom wij zoo werken,
Wij zwakken en sterken?
Waarom wij zoo sjouwen,
Wij jongen en ouwen?

Waarom wij zoo jagen,
En voorraden dragen?
Dat zal ik je zeggen,
Jou luie Piet West.
Wij vullen de kasten,
De kasten van 't nest.
Want straks komt de winter
Met sneeuw en met vorst.
Al hebben wij honger, al hebben wij dorst,
Dan is er geen voedsel, geen korreltje graan.
Wie dan niet gezorgd heeft,
Die moet er vergaan.

Heb jij in je leven geen ziertje geleerd,
Dan loopt het met jou ook nog eenmaal verkeerd,
Want zie je, Piet West, in *Het Boek* staat geschreven,
Dat wie er niet werkt, ook geen brood wordt gegeven,
Dat al, wie in luiheid zijn leven verdoet,
Die ga tot de mieren en leer' daar, hoe 't moet.

